

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Fkf. 20/2020/16.szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2020. március hó 17. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társaival szemben folyamatban lévő büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék mint fiatalkorúak bíróság 11.Fk.110/2016/246. számú ítéletét I. rendű, II. rendű, III. rendű, IV. rendű és V. rendű vádlottal szemben megváltoztatja.

I. rendű, III. rendű és V. rendű vádlott terhére rótt bűncselekményt a Btk. 339. § (1), (2) bekezdés a) és d) pontjai szerint minősülő társtettesként elkövetett garázdaság büntettének és a Btk. 164. § (1), (3) bekezdése szerinti társtettesként elkövetett testi sértés büntettének minősíti.

A II. rendű és IV. rendű vádlott terhére rótt bűncselekmény jogszabályi felhívását a Btk. 339. § (1), (2) bekezdés a) és d) pontjai szerint minősülő társtettesként elkövetett garázdaság büntetése pontosítja.

I. rendű vádlottal szemben a próbaidő tartalmát 1 (egy) évre mérsékli.

II. rendű vádlottat megrovásban részesíti.

III. rendű és V. rendű vádlottal szemben a kiszabott szabadságvesztés tartamát egyaránt 6 (hat) hónapra, a próbaidő tartamát 1 (egy) évre mérsékli.

IV. rendű vádlottal, mint visszaesővel szemben kiszabott a pénzbüntetés napi tételeinek számát 180 (száznyolcvan) napi tételre mérsékli, így vele szemben összesen 270.000,- (kettőszázhetvenezer) forint pénzbüntetést szab ki.

Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit helybenhagyja.

Az ítélet bevezető rendelkezéséből a 2019. június 20-i hatánapra való hivatkozást mellőzi, az utolsó folytatólagos tárgyalás napján 2019. szeptember 20. napjára pontosítja az ítélethirdetés napjának érintése nélkül.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék mint fiatalkorúak bírósága 11.Fk.110/2016/246. számú, 2019. szeptember 26. napján kelt ítéletével I. r. vádlottat a Btk. 164. § (1) bekezdés (8) bekezdése szerinti társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete és a Btk. 164. § (1), (3) bekezdése szerinti

testi sértés büntettének kísérlete miatt - halmazati büntetésül - 2 évre próbára bocsátotta, egyben megállapította, hogy pártfogó felügyelet alatt áll.

II. rendű vádlottat a Btk. 339. § (1), (3) bekezdés a) és d) pontja szerinti bűnsegédként elkövetett garázdaság büntette miatt 2 évre próbára bocsátotta.

III. rendű vádlottat a Btk. 164. § (1) bekezdés (8) bekezdése szerinti társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete miatt 2 év - végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte.

IV. rendű vádlottat a Btk. 339. § (1), (3) bekezdés a) és d) pontja szerinti társtettesként elkövetett garázdaság büntette miatt 400 napi tétel, összesen 600 ezer forint pénzbüntetésre ítélte.

V. rendű vádlottat a Btk. 164. § (1) bekezdés (8) bekezdése szerinti társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete miatt 2 év - végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte.

Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész az I. rendű vádlott terhére a kiszabott büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést. A vádlottak közül az I. rendű vádlott és védője a jogi minősítés miatt, a II. rendű vádlott védője 3 nap gondolkodási időt vett igénybe, majd bűncselekmény hiányában való felmentés érdekében, a III. és V. rendű vádlott védője is igénybe vette a 3 nap gondolkodási időt, majd eljárási szabálysértés miatt és felmentés érdekében, a III. és V. rendű vádlott önállóan is felmentés végett, a IV. rendű vádlott és védője felmentés érdekében, a védő másodlagosan a büntetés enyhítése végett, valamint az V. rendű vádlott védője ugyancsak a 3 nap igénybe vétele mellett felmentés végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1002/2019/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal, az I. rendű vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabása érdekében tartotta fenn, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Az ügy tanácsülésre való kitűzését indítványozta a Be. 588. § (2) bekezdése szerint. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, az ügyet kellően felderítette és a bizonyítékok maradéktalan és körültekintő értékelésével megalapozott tényállást állapított meg, amely irányadó a másodfokú felülbírálatra. Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a jogi minősítés is helyes. Kifogásolta a vádlottak előéletével kapcsolatos adatok rögzítését, a IV. rendű vádlott kriminológiai visszaesői minőségére való utalást, a garázdaság bűncselekményének jogszabályi hivatkozását, az előzetes mentesítés feltételeinek vizsgálatát, noha maga is úgy találta, hogy arra nem érdemesek a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt vádlottak. Az I. rendű vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabását és a pártfogó felügyelet alá helyezés mellőzését, a IV. rendű vádlott visszaesői minőségének rögzítését és ezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet megváltoztatását indítványozta.

Az I. rendű vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét és a jogi minősítés körében adott érveit vitatta, és álláspontja szerint védence nem volt jelen a bűncselekmény helyszínén.

A II. rendű vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában a védence szándékerősítő jelenlétének megállapítását vitatva felmentésre irányuló érveit fejtette ki.

A III. és V. rendű vádlott védője fellebbezésének indokolásában eljárási szabálysértésekre hivatkozva az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

A védelmi fellebbezések részben alaposak voltak.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyet tanácsülésre tűzte és mivel senki nem kérte a nyilvános ülésre utalást, így az elbírálás is ebben a formában történt.

A fellebbezések tartalma miatt a felülbírálat a Be. 590. § (1), (2) bekezdése szerint teljeskörű volt.

Az elsőfokú bíróság az általános és az ügyre irányadó speciális eljárási szabályokat nagyrészt betartotta. Abszolút hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés nem valósult meg, a szakértő alkalmazásával kapcsolatosan felmerült védelmi kifogással a későbbiekben részletesen foglalkozik a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a felderített bizonyítékokat összevetette, egyenként és összehatásban is értékelte, mérlegelte. Iratszerűtlen megállapítást nem tett, az értékelő tevékenységét kellően megindokolta és annak során logikai hibát sem vétett. Ezért a megállapított tényállás megalapozott és a másodfokú eljárásban irányadó volt. Ennél fogva a védelem tényállást támadó fellebbezése felülmérlegelésre irányult, ezért nem foghatott helyt.

Az ügyészségnek a vádlottak előéletével kapcsolatos adatok rögzítése kapcsán előterjesztett kifogása elvileg helyes, de mivel az elbírált bűncselekmény elkövetési ideje 2015., ezért a rögzített adatok az elkövetéskor nagyrészt még jelentőséggel bírtak, így nem volt szükség a mellőzésükre az ítélet személyi részéből.

Az irányadó ítéleti tényállásból okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére, de tévedett a jogi minősítés kapcsán.

A sértettek sérülésére elsőként készített igazságügyi orvosszakértői vélemény sértett tekintetében pontosan tartalmazza, hogy a fej bántalmazása során kialakulhat nyolc napon túl gyógyuló sérülés, de jelen esetben az erőbehatás nagysága nem volt elegendő súlyosabb sérülés létrehozására (nyom. iratok 355. oldal).

A IV. rendű vádlott sérülése kapcsán e szakvélemény 11. oldala azt tartalmazza, hogy az erőbehatás nagysága nem volt elegendő súlyosabb sérülés kialakulásához. Az agy közelsége ugyan felveti az életveszély lehetőségét, de az erő nem volt elegendő és a sérülést szenvedő vádlott feje sem volt megtámasztva. Az utóbbi körben keletkezett kiegészítő szakvélemény fenntartja, hogy az életveszély realitása függ a behatás szögétől, a koponyacsont vastagságától, a felek dinamikus mozgásától, mint véletlenszerű tényezőtől, de mindehhez szükséges a közepesnél jóval nagyobb erőbehatás, ami viszont nem következett be.

Az eljárásba - utóbb az eljárásjogi elvárásnak is megfelelő formában - bevont védői felkérésre eljáró szakértő által elkészített szakvélemény egyetért a fentiekkel, kihangsúlyozva, hogy az elvi lehetőség állt fenn, de a gyakorlati esély nem, mivel az erő nagysága ezt nem tette lehetővé.

Az eljárás későbbi szakaszában az igazságügyi orvosszakértő a maradandó fogyatékoság kérdésében való állásfoglalás miatt kapott kirendelést. Ekkor a vizsgálatban bevont és a képalkotó vizsgálat eredményét értékelő szakkonzulens megállapította, hogy a IV. rendű vádlott állkapocs törése és állkapocsízületi ficamja nem friss sérülés, amely azt a szakértői megállapítást vonta maga után, hogy az erőbehatás sokkal kisebb volt, mint az eredetileg feltételezett.

Az elsőfokú bíróság a fenti adatokat lényegében helyesen rögzítette az ítéletében, de a szakvéleményeket az ítélet 36. oldalától kifejtettek szerint nem fogadta el. Ellentétet látott a szakértők között és azt állapította meg, hogy a véleményekkel szemben volt reális esélye a sértett tekintetében a súlyos testi sérülésnek, a IV. rendű vádlott esetében pedig az életveszélyes sérülés kialakulásának. Ehhez az indokolásához arra is hivatkozott, hogy felmerült az eljárásban, hogy a IV. rendű vádlott feje a szakvéleményben értékelt adattal szemben meg volt támasztva, mert egy vallomásrészlet a vádlott fejének elmozdulásáról beszélt, az egyik bántalmazás kapcsán. Azt viszont nem jelölte meg az elsőfokú bíróság, hogy kinek, milyen tartalmú vallomásából vonta le ezt a következtetést, illetve ezt miként fogadta el és értékelte, ugyanis az irányadó tényállás ezt nem tartalmazza. Mivel pedig a tényállásból ez a következtetés nem vonható le, ezért abból jogkövetkeztetést sem lehet levonni.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a ténylegesen kifejtett erőt figyelmen kívül hagyva mindkét testi sértés esetében megállapította a súlyosabban minősülő eset kísérletét, mivel a sérülés lehetősége a kellő erő hiányában reálisan nem jöhetett volna létre.

A védő kifogása az ellentétes szakvélemények tisztázásának módját illetően azért nem volt alapos, mert valójában nem volt ellentét a szakvélemények között, ahogy azt szakértő1 és szakértő2 is leszögezte. Az elsőfokú bíróság értékelte ellentmondásosnak, mert figyelmen kívül hagyta, hogy a két testi sértés egyikénél sem volt elegendő az ütéshez leadott erő súlyosabb eredmény bekövetkeztéhez. Márpedig annak hiányában fel sem merülhet a súlyosabb sérülés bekövetkezésének a lehetősége. Csak megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a vád benyújtása és módosításai során sem merült fel a 8 napon belül gyógyuló sérülés súlyosabb sérülés kísérleteként.

Mindezekre figyelemmel a jogi minősítés köréből kikerült az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének a kísérlete, ahogy a súlyos testi sértés kísérlete is.

A vádlottak valamennyien csoportosan és felfegyverkezve elkövetett garázdaság résztvevői voltak, amely szubszidiárius bűncselekménybe beolvad az I. rendű vádlottnak a terhére rótt súlyos testi sértés büntetnének kísérlete helyett valójában megvalósított könnyű testi sértés vétsége. A IV. rendű vádlott sérelmére elkövetett súlyos testi sértés büntetési tétele azonos a garázdaság adott törvényhelye szerinti büntetési tétellel, ezért halmazatban meg kellett állapítani az I., III. és V. rendű vádlott esetében.

A II. rendű vádlott bűnsegédként valósította meg a garázdaság törvényi tényállását, mert helyesen utalt az elsőfokú bíróság a szándékerősítő folyamatos jelenlétére. A II. rendű vádlott tudta, hogy a felek közötti aktuális feszültség forrása az ő személye, a sértett1 meglévő jó kapcsolata. Mivel a III. és az V. rendű testvérpár, akik egy oldalon álltak számíthattak a II. rendű vádlott segítségére, hiszen folyamatosan jelen volt és semmit nem tett a verekedés megakadályozása érdekében, a rendőrséget sem ő próbálta értesíteni. Az átfogó tudattartalmával való jelenléte szándékerősítőleg hatott az adott oldalra.

A garázdaság jogi minősítése helyesen: a Btk. 339. § (1), (2) bekezdés a) és d) pontja, míg a testi sértése a Btk. 164. § (1), (3) bekezdése. A IV. rendű vádlott visszaeső.

A másodfokú bíróság új jogi minősítése miatt a lényegesen enyhébb tárgyi súlyú bűncselekményre figyelemmel a büntetés mérséklése indokoltá vált.

Igen jelentős az időmúlás, közel 5 év telt el a bűncselekmény elkövetése óta.

Az I. rendű vádlott fiatalkorú volt, a bűncselekmény elkövetésekor a 16. életévét sem töltötte be. Rendezett családi körülmények között élt, munkával és megfelelő jövedelemmel rendelkezett. A bíróság nem osztotta az ügyészi álláspontot súlyosabb pénzbüntetés kiszabása végett, mert azt nem indokolta a változó jogi minősítés és a törvény által kötelezően előírt pártfogó felügyelet körében kifejtett indok sem.

A II. rendű vádlott cselekménye az elbíráláskor már olyan csekély tárgyi súlyú volt, amely a legkisebb büntetés kiszabását is szükségtelenné tette, ezért az ítélőtábla őt megrovásban részesítette (Be. 64. § (1) bekezdés).

A III. és az V. rendű vádlottal szemben a jelentős időmúlás és a változó jogi minősítés mentén, továbbá igazodva az ítélet belső arányaihoz is ugyancsak indokolt volt a büntetés és a próbaidő mérséklése. A cselekvőségük szem előtt tartása és az V. rendű vádlott büntető eljárás alatti elkövetése mellett azonos tartamú mérséklést alkalmazott az ítélőtábla és nagy időmúlás mellett a próbaidő tartamát is egy évre mérsékelte.

A IV. rendű vádlott maga is sértettje lett az eseményeknek, a felülbírált ügyel nem összefüggésben az eljárás alatt súlyos egészségügyi problémái voltak, azonban visszaeső volt az elkövetéskor. Összeségében az ítélet belső arányait is szem előtt tartva indokolt volt a pénzbüntetés napi tételszámának jelentős csökkentése.

Az így megváltoztatott büntetések kifejezik a bűncselekmény tárgyi súlyát, az elkövetők személyi társadalomra veszélyességét és alkalmasak a büntetési célok megfelelő biztosítására.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatása a Be. 606. § (1), (4) bekezdésén alapszik.

Az ítélőtábla észlelte az ítélet bevezető részében a tárgyalási napok feltüntetésével kapcsolatos elírásokat, ezért azt pontosította. Az írásba foglalt ítélet kelte téves, miután a kihirdetett rendelkező részben a helyes dátum szerepel, a másodfokú bíróság csak a tévedés feltüntetésére szorítkozott.

Az ítélet ellen a fellebbezés további lehetőségét a Be. 615.§-a kizárja.

Budapest, 2020.év március hó 17. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Patassy Bence s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék mint fiatalkorúak bíróság 11.Fk.110/2016/246. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Fkf.20/2020/16. számú ítéletében foglalt változások mellett I. rendű, II. rendű, III. rendű, IV. rendű és V. rendű vádlottal szemben a mai napon jogerős.

Budapest, 2020.év március hó 17. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke